

Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 23:44 21.5.03 - Jussi Sänkyni päällä oli karkeasti arvioiden kilon kasa avaamattomia kirjekuoria, joiden päällä makasi jakoavain. Olin kahden vaiheilla, että myynkö sänkyni Kiasmaan vai siivoanko. Päädyin kompromissina olla tekemättä kumpaakaan. Kello lähesyi puoltayötä, muttei nukuttanut, ei oikeastaan edes väsyttänyt, joten lähdin keittämään kahvia. Radiossa soi kilvan vanhoja iskelmiä ja seuranhakulinjojen tunnusmusiikki. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 12 A Klo: 08:47 22.5.03 - Minttu Istuin vuoteen reunalla kyynärpäillä nojaten polviin ja kädet ristissä, Aki makasi vuoteella, omalla puolellaan täyttäen ristisanatehtäviä. Huokailin, ehkä vailla huomiota tai sitten vain suhteemme hiljaisia iloja. Häistä oli tullut kuluneeksi jokunen vuosi, mutta aviomme kirpeän laiska luonne sai hetket tuntumaan vuosikymmeniltä, eikä tilanteeseen ollut odotettavissa muutosta. Emme puhuneet koskaan, emme käyneet ikinä ulkona syömässä tai elokuvissa, eikä makuuhuoneessakaan harrastettu nukkumista kummempia. Riitelimme myös enemmän nykyään ja melkein poikkeuksetta ilman mitään syytä. Minun oli paha olla. Itkin. Taas. Aki kyseli syytä ärtyneeseen sävyyn, aivan kun ei tietäisi miksi. Lähdin ulos. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 08:53 22.5.03 - Jussi Aamu seurasi varhain auringon noustessa korkealla. Juuri kun kesään voisi tottua, on se jo ohi. Eihän sitä tietysti vielä kannattaisi murehtia, mutta minkä mies luonnolleen voi. Naapurista kuului lasten metelöintiä, aivan kuten joka aamu, mutta minkä lapsi luonnolleen voi. Toiselta puolelta taas ei kuulunut mitään, niin kuin ei yleensä muutenkaan, mitä nyt välillä tappelivat, mutta mitäpä pariskunta aviolleen voi. Join kahvia ja olin hiljaa. Rappukäytävä - Sorapurontie A Klo: 09:13 22.5.03 - Minttu Rappukäytävässä vastaan tuli naapurin mies, hävetti, sillä hän varmasti näki minun itkeneen. Eikä syykään varmaan ole jäänyt epäselväksi. Soitin ystävälleni Heidille, tarvitsin jonkun jolle puhua. Heidi oli iloisesti yllättynyt soitostani ja lupasi tulla seuraksi. Sovimme näkevämme keskustassa kahvilla. Lähdin pysäkillä odottamaan seuraavaa bussia muutaman vanhuksen toimittaessa samaa. Miten he eivät ikinä riitele? Rappukäytävä - Sorapurontie A Klo: 09:13 22.5.03 - Jussi Lähdin käymään kaupassa, porraskäytävässä törmäsin hiljaisemmän naapuripariskunnan kauniimpaan osapuoleen. Tervehdin vaisusti, sillä hän ei näyttänyt olevan juttutuulella itkuisista silmistä päätellen. Rakkaus oli kuollut siinä asunnossa, jos nyt oli minun tilanteessani varaa sanoa asiaan mitään. He taisivat rakastaa toisiaan vain humalassa, siitä kertoo lähiökuppilan tupakkakopin seinään raavitun sydämen sisään kaiverretut nimikirjaimet plusmerkin molemmin puolin. Tosin siitäkin on aikaa, eivät tainneet silloin olla vielä edes naimisissa. Tai sitten olivat, en muista. Turmalehdon marketit - Turmalehdonkatu 1 Klo: 09:25 22.5.03 - Jussi Kaupat olivat kiinni, joku pyhäpäivä varmaan, joten kävin kioskilta hakemassa litran maitoa ja askin menthol-savukkeita, sekä kolme riviä lottoa, vaikka eihän sieltä mitään tulisi kumminkaan, mutta kun menneisyys kaduttaa ja tulevaisuus pelottaa, niin eipä siinä paljoa voi hävitäkkään. Enkä tiedä mitä se lottovoittokaan pelastaisi. Kyllähän se tietysti mahdollistaisi asioita, mutta ei se rahakaan kaikkeen pysty, moneen kylläkin. Keskusta - Cafe Hopea Klo: 10:01 22.5.03 - Minttu Istuimme kahvilan terassilla, vaihdoimme kuulumisia ja juttelimme niitä näitä, kunnes lopulta pääsimme itse asiaan. Heidi hämmensi kahviaan ja huokaisi syvään. Hänen mielestä minun olisi parasta ottaa ero ja jatkaa elämääni eteenpäin. Tiesin hänen olevan oikeassa, mutta se ei vain ole niin yksinkertaista. Tai ainakaan helppoa. Heidi on aina auttanut minua vaikeina aikoina, hän ajatteli aina parastani, vaikka sitä ei olekkaan joka kerta helppoa myöntää itselleen. Miksi tärkeät ja vaikeat asiat täytyy tarjoilla samalla tarjottimella. Paska maailma. Keskusta - Reuhka&Ryysy Klo: 12:15 22.5.03 - Minttu Kävimme Heidin kanssa vielä katselemassa vaatteita, vaikken mitään ajatellut ostaakaan. Heidi löysi itselleen farkut, vaikka ei niitä olisi tarvinnut varsinaisesti etsiä, hänen päällään kun kaikki näyttää hyvältä. Ei hän sitä itse

myönnä, vaikka hyvin tietää asian itsekkin, hän on hyvin kaunis nainen. Kiersimme vielä muitakin kauppoja kun kummallakaan ei varsinaisesti ollut kiirettä kotiin. Tai Heidillä ei ollut, minulla taas ei ollut halua. Keskusta - Bussipysäkki Klo: 16:42 22.5.03 - Minttu Seisoimme pysäkillä, Heidi poltti tupakkaa, itse jätin väliin, sillä yritin lopettaa ja otin nikotiinipurukumin. Maistuivat ihan paskalle. Heidi tumpasi tupakkansa ja samalla bussini näkyi jo kauempana. Halasin Heidiä ja kiitin häntä seurasta. Heidi hymyili leveästi ja sanoi että hän on aina käytettävissä. Ja että minun pitäisi harkita vakavasti sitä eron ottamista. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 12 A Klo: 17:30 22.5.03 - Minttu Pääsin kotiin. Keittiössä soi radio ja Aki istui tukevassa humalassa keittiön pöydässä mumisten itsekseen. Ero alkoi tuntua oikeasti ainoalta vaihtoehdolta. Riitelimme taas, tosin tällä kertaa erimielisyydet syntyivät hänen juomisestaan. Riita oli pahin tähän mennessä, haukuin hänet saamattomaksi juopoksi, otin askista tupakan ja menin parvekkeelle. "Vittu, saatanan velttokulli", manailin itsekseni. Jäin parvekkeelle rauhoittumaan. Jonkin ajan kuluttua kun palasin sisälle, kävi hän kaksin käsin kiinni kaulaani ja haukkui huoraksi. Potkaisin polvellani häntä niin kovaa haaroihin kun vain pystyin ja hän päästi otteesta. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 17:34 22.5.03 - Jussi Kävin lääkekaapilla nappaamassa 20mg mielenterveyttä, nerokkainta sitten sinappituubin sinetinrikkojan, vaikkakin kestävyydeltään kevätjään luokkaa. Naapurista kuului riitelyn ääniä. Taisi heidän suhteensa siis painia samassa sarjassa meikäläisen psyyken kanssa. Vaikka mitäpä se minulle kuului. Tai kuuluihan se, parasta aikaa. Paska maailma. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 18:02 22.5.03 - Jussi Kuluiko sen puolituntia, puolin tai toisin, kun naapurissa vihdoinkin hiljeni. Makasin sohvalla katsellen kattoa ja syöden perunalastuja. Mietin syntymääni. Sitä kuinka todennäköistä oli, että ylipäättään synnyin. Jos vanhempani eivät olisi koskaan tavanneet tai jos isäukko olisi minun kohdalla vetänyt käteen tai jos joku toinen niistä nuijapäistä olisi ollut vikkelmämpi, keskenmenosta puhumattakaan, tarkoituksellisesta tai ei. Mutta silti, kuinka vähän elämää silti arvostaakaan. Ei se tietysti minun vikani ole että synnyin, mutta silti. Olo oli tyhjä. Ei kurja, ei tyytyväinen, vain tyhjä. Suljin silmäni, katosta ei tullut tänään mitään hyvää. Rappukäytävä - Sorapurontie A Klo: 18:05 22.5.03 - Minttu Juoksin rappukäytävään ja paiskasin oven kiinni perässäni, Aki jäi lattialle makaamaan tällä kertaa kaksin käsin kiinni haaroissaan. Puhelin jäi takin taskuun ja takki taskuineen puolestaan eteisen tuolille, mutta en voinut mennä enää takaisin. Soitin naapurin ovikelloa. Kukaan ei tullut avaamaan, joten soitin vielä varmuuden vuoksi uudelleen. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 18:06 22.5.03 - Jussi En ehtinyt kuin kerran huokaista syvään, kun ovikello soi. En aluksi ajatellut avata ovea, mutta kun se pian pärähti uudelleen, niin päätin käydä ainakin katsomassa kuka se oli. Naapuri, Minttu nimeltään jos en väärin muista, tuli kyöneleet silmissään eteiseen. Mieheensä oli käynyt käsiksi ja siksi hän tuli pyytämään minun luota turvapaikkaa. Samapa tuo, käyköön peremmälle. Keitin teetä Mintulle ja istuin seuraksi keittiönpöytään. Kumpikaan ei sanonut sanaakaan. Laitoin hänelle sängyn ja kävimme nukkumaan. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 08:11 23.5.03 - Jussi Aamulla Minttu näytti jo paljon paremmalta, mitä nyt kaula mustelmilla, mutta muuten hän oli olosuhteisiin nähden iloisin oloinen. Hän kiitti yöpaikasta ja kaatoi kahvia molemmille, leivätkin hän oli tehnyt minulle valmiiksi. Tuntui oudolta saada moista kohtelua haukkuihin ja päälle syljeskelyyn tottuneena. Ei sillä että voisin valittaa. Kiitin Minttua hymyllä. Vietimme pitkään aamukahvin parissa, juttelimme kaikesta mahdollisesta, menneistä vuosista ja kuinka ne olivat kokijoitaan kohdelleet. Ensimmäinen kerta kun kerroin näin paljon asioistani ilman oluttuoppia edessäni. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 18:55 23.5.03 - Jussi Aika kului nopeasti Mintun seurassa. Teimme yhdessä ruokaa, katsoimme elokuvia ja juttelimme lisää, jossain välissä muistin jopa esitellä itseni. Ehkä iltaa myöten tapahtui myös asioita, mitä ei

välttämättä olisi pitänyt tapahtua, mutta heittäköön hän ensimmäisen kiven jolla siihen on varaa. Sitä paitsi jos joutuu kauemminkin elelemään tuollaisen impotentin kanssa, niin ehkä sitä apua on oikeutettua hakea naapurista. Ehkä vain selittelen omaatuntoani hiljaiseksi, mutta on mukana totuuskin. Ja eilisen episodin jäljiltä diagnoosi oli viimeistään sinetöity. Minttu soitti äidilleen maalle, hän muuttaisi sinne joksikin aikaa. Sysijärven kylä - Karmanraitti 116 Klo: 00:21 24.5.03 - Minttu Saavuini äidin talolle, hän oli minua vastassa ovella. Äiti keitti teetä ja tarjoili pöytään aikaisemmin leipomaansa pullaa. Hän oli yleensä hyvä leipomaan, mutta pullia hän ei osannut leipoa. Tosin teessä tai kahvissa uitettuna ne oli ihan hyviä. Olin väsynyt, mutta oli mukava olla äidin luona ja maalla. Ajattelin käydä aamulla lämmittämässä saunan ja sitten mennä uimaan, sitä ei kaupungissa pääse tekemään, eikä uimahalleja lasketa. Mietin Jussia. Jussi oli mukava. Hieman omituinen, mutta se oli lähinnä hauska piirre, ei mitenkään ikävällä tavalla omituinen. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 13:08 12.6.03 - Jussi Noin kolmen viikon kuluttua puhelin soi, se oli Minttu. Hän kertoi pian kirjoittavan eropaperit. Ja hän kertoi käyneensä joka päivä uimassa ja saunassa. Se oli mukava kuulla, vaikkei sisällöllisesti rikas mainos ollutkaan. Ei hän oikeastaan muuta kertonutkaan. Sovimme että hän tulisi viikon päästä käymään hänen pian tulevan exänsä muutettua pois sorapurontieltä, lähtisi mahdollisesti toiselle paikkakunnalle, mikä ei ainakaan minusta ollut huono asia. Turmalehdon lähiö - Sorapurontie 11 A Klo: 11:20 19.6.03 - Jussi Minttu tuli viikon kuluttua kuten sovittiin, olin oikeastaan odottanut häntä jo kovasti, sillä nyt tuntui, että tänä aikana minulla oli kertynyt enemmän sanottavaa kuin koko elämäni aikana ennen Mintun ensimmäistä vierailua. Eikä hän siltä vierailulta ikinä sitten lähtenytäkään, hän oli tullut kotiin.